

Nr 253.

Af herr **Lindhagen** m. fl. om *skrifvelse till Kungl. Maj:t angående förbud mot nattarbete af män inom vissa arbetsområden.*

I den kamp för folkhälsan, som framkallas genom industrialismens fortgående inkräkning på hvilotimmarne, har uppställts bland annat dels ett upprätthållande af det i folkmedvetandet ingående krafvet på en hvilodag i veckan och dels respekt i möjligaste mån för den naturlag, som bjuder att arbetet skall äga rum om dagen och icke om natten.

Förra Riksdagen begärde en undersökning, i hvad mån behöflig söndagshvila utan berättigad anledning åsidosattes särskildt inom industri, handel och andra närliggande områden. En lagstiftning har redan kommit till stånd rörande kvinnors användning till arbete nattetid i vissa industriella företag.

Det återstår således ett uppslag äfven till reglering af männens nattarbete. Framställningar härom vid de tre senaste Riksdagarna hade ingen påföljd.

Förutom i främsta rummet frågans stora vikt föreligga särskilda anledningar att nu återupptaga densamma.

Ingen lärer bestrida att då i en fabrik sysselsättes både män och kvinnor det blir svårt att tillfredsställande ordna arbetet, därest beträffande arbetstiden är att iakttaga olika skyddsbestämningar för hvarterdera könet. Det ländes dessutom kvinnorna till förfång, då de ensamma äro skyddade, enär deras arbetskraft blir mindre begärlig. Redan af denna anledning bör regleringen af männens nattarbete komma så snart efter kvinnornas skyddslagstiftning som möjligt, då nu tyvärr icke, såsom vederbort, saken ordnats samtidigt för alla vuxna personer utan skillnad till kön.

Vidare har det förra året inträffat, att vid en konferens af regeringsombud i Lugano beslutats att nästa stora nummer i den internationella arbetareskyddslagstiftningen skulle vara fastställandet af en normalarbetsdag enbart för kvinnliga industriarbetare, hvarom utredning skall ske och sedan härom en ny Bernerkonvention åstadkommas. De svenska ombuden, som personligen vore ifriga anhängare af en arbetare-

skyddslagstiftning ensidigt för kvinnor, gjorde naturligtvis ingen opposition mot en dylik uppfattning, som obeskuren kommer att allt mer inkräkta på kvinnornas utkomstmöjligheter och hvaremot måste resas ett bestämdt motstånd. Äfven af den anledningen bör männens nattarbetsfråga nu föras fram.

Slutligen har vid 1910 års internationella socialistiska kongress uttryckligen betonats, att kongressens kraf i arbetareskyddslagstiftningen gällde för alla arbetare »utan skillnad till kön», en skillnad som för öfrigt ingen föregående socialistisk kongress förordat på något sätt. Bland dessa kraf var äfven »förbud mot nattarbete utom där det enligt arbetets natur måste äga rum af tekniska skäl eller i den allmänna välfärdens intresse». Det betonades att trots de många förhandlingarna å de af regeringarna anordnade arbetareskyddskonferenser blott obetydliga resultat åstadkommits genom lagstiftningen, emedan de härskande klasserna motverka arbetarskyddet af fruktan för att deras klassintressen därigenom skola skadas. Kongressen uppfordrade därför alla länders arbetare att bryta de härskande klassernas motstånd samt eröfra ett verksamt arbetarskydd genom en ständig agitation och en mäktig utvidgning af sina politiska och ekonomiska organisationer.

Detta kongressuttalande uppfordrar till påminnelser bland annat om den olösta nattarbetsfrågan, hvilken regeringskonferensen i Lugano ej aktat nödigt upptaga, samt därom att dylika frågor böra lösas utan skillnad till kön, hvilket regeringskonferenserna också såsom synes enständigt motsätta sig.

Det hemställes alltså,

att Riksdagen ville anhålla att Kungl. Maj:t, efter allsidig undersökning af nattarbetet inom industriella och angränsande arbetsområden, måtte — eventuellt efter inledda internationella förhandlingar — taga i öfvervägande, i hvad mån och på hvad sätt förbud för nattarbete äfven af män må kunna åvägbringas inom dylika arbetsområden, där samma arbete ej af tvingande omständigheter nödvändig göres, äfvensom, i den mån utredningen därtill förleder, för Riksdagen framlägga lagförslag i ämnet.

Stockholm den 27 januari 1911.

Carl Lindhagen.

N. Edv. Lindberg.

J. Hasselquist.